

PETRA NEOMILLNEROVÁ

ZJIZVENÍ

PÍSNĚ ČARODĚJKY

ZJIZVENÍ

POMORĚ

Krab

Niechawze

Anderna

Pacht

Posensko

Grasscen

Donberg

Bragtu

Berenshof

Kaleswobst

Ruden

Zwone

Zyraw

Wigmar

Breden

Lagela

Wasahelion

Alcmark

Saala

Olza

Melen

Grachanskiy Haj

Delenscein

Przekowice

Auburg

Ostwegen

Gure

Brydainskiy Haj

Grabscein

Adler

Salla

Ruden

Dorog

Cyklus Moire & Desmond

Písňe čarodějky 1: Nakažení
(vydalo nakladatelství *Fantom Print*)

Písňe čarodějky 2: Hon na lišku
(vydalo *Nakladatelství Epoque*)

Písňe čarodějky 3: Zjizvení
(vydalo *Nakladatelství Epoque*)

Rudovlasá: Cesta čarodějky
(sbírka povídek, vydalo *Nakladatelství Epoque*)

PETRA NEOMILLNEROVÁ

ZJIZVENÍ
PÍSNĚ ČAROOČEKY

NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA

Copyright © Petra Neomilnerová, 2014

Cover © Roman Kýbus, 2014

Czech Edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2014

ISBN 978-80-7425-200-6

1. KAPITOLA

Zvracím a Suntje mi drží vlasy. Ze začátku mi to vadilo, ale už jsem přivykla a jen trpně čekám, až se žaludek přestane svíjet a vrátí se zas na své místo. Suntje čeká taky.

„Liško?“ To je Desmond, který se v Layele pustil do nějakých chemických experimentů a nejspíš se mi chce pochlubit s novým objevem.

„Blije,“ informuje ho Suntje nevzrušeně a podává mi kus hadru, abych si mohla otřít obličej.

„Už zas?“

S námahou se narovná. „Rabe tvrdí, že těhotenství neprospívají průchody portálem, ale Rabe ví hovno.“

„Ale jinak ti to prospívá,“ utěší mě Suntje. „Včera jsi tu střechu maštale sundala jedna radost.“

„Nechtěla jsem ji sundat,“ zavrčím.

„Stejně byla shnilá,“ prohodí smířlivě a otevře mi dveře. Layela se mnou zachází, jako se zachází s nebezpečnými magickými předměty. Obezřetně.

* * *

Je mi málo přes sto a mám všechno, po čem ženská a čarodějnice může toužit. Jsem představená Bratrstva, jediná holka z Layely, mám Donberg, mám i Ostwegen, mám loajalitu druidů a jsem těhotná. Mám chlapů víc, než potřebuju, a jeden z nich je zakutý v železech dole v podzemí. Je toho na mě trochu moc.

* * *

„Co tomu říkáš?“

Desmond mi k lokti přistrčil hrnek s něčím, co voní jako žaludeční čaj, a pyšně mi ukazuje list popsaného papíru, ale já jeho ruku odsunu. Dívám se na něj.

Rabe Desovi řekl, aby tu zůstal, a tak tu je. Jsem za to layelským vděčná, Desmonda může leckdo nenávidět stejně jako mě, a on je mnohem snadnější cíl. Rabe ctí svůj dluh, pomyslím si, a Desmond taky pochopil. Už se neodtahuje, už se nevysmívá rozprskávání myší a layelánci si na něj zvykli. Možná se ani nemuseli moc přemáhat, pomyslím si, Des je teď stejně vyzáblý, posekaný a stejně smrdí chlastem.

„Hm.“

„Jen ,hm“?“ urazí se. „Dělám na tom už měsíce.“

Přinutím se ten recept přečíst, je pečlivě dozovaný, jak Desovy recepty bývají.

„Co to má léčit?“

„Černý kašel.“

Uznale pokývám hlavou. „A zkoušels to už na někom?“

Protáhne koutky.

„Pokud ne, zkus to v Donbergu. Je potřeba dohlédnout na dům, Uma všechno nezařídí. Taky na Evalda a...“

„Ty tam nepůjdeš? Myslel jsem, že chceš rodit tam.“

Ostře se na mě dívá a já cítím neurčitý smutek. Celá léta jsme dělali stejnou práci, byly doby, kdy bych s Desmondem probrala každou špetku oměje, každý karát dračince, ale dnes už jsou pro mě dryáky jako za mlhou, nebo prostě možná jen moc titěrné. Des si hřbetem ruky přihladí vousy.

„Tebe to nezajímá, co?“

Zavrtím hlavou. „Zajímá, ale mám toho moc. Až budeme v Donbergu...“

„Jestli tam někdy budeme, Moire. Aivarovi se zrovna nechce pouštět tě pryč... v tomhle stavu.“

„To není jeho věc,“ naježím se.

„Všechno je jeho věc, když se rozhodne.“

Des má samozřejmě pravdu, do ostrého střetu s Aivarem teď jít nemůžu, ne pokud mě nepodpoří Rabe. A ten mě nepodpoří určitě, taky považuje děcko, které se možná narodí, za layelský nárok. Povzdychnu si.

„Ještě je tu jedna věc. Vivi.“

Desmond sebou škubne. Je to pro nás oba těžké vědět, že tam dole, zmlácený a hladový, leží chlap, kterého jsme dlouhá léta považovali za bratra a on měl podobný vztah k nám. Spíš selhal, než že by zradil, napadne mě, ale tohle Aivarovi nikdy nedokážu vysvětlit.

„Ty jsi za ním byla?“ přeruší mlčení první Des.

„Byla. Občas tam chodím, prostě... zešílí, když tam bude pořád sám.“

„Ale proč to, kurva, udělal?“ V Desmondově hlase je zoufalství i nepatrné reziduum pocitů kluka, kterému kamarád ukradl dřevěného koníka.

„Protože je tak trochu srab, a vždycky byl,“ smířlivě pokrčím rameny. „Jenže to se tady neodpouští.“

* * *

Dřív mi Layela připadala ošklivá, ale už jsem si zvykla. Zvláště v létě se dá snést, a horská úbočí vypadají dokonce romanticky – z hradeb. Z koňského hřbetu už to tak idylické není, ale někdo s Rabem po zřídlech jezdit musí a se mnou si připadá líp. Šermovat levačkou mu nedělá problém, ale přidržit koně protézou... Chytnu jeho kobyly sama a vedu ji k pokroucené borovici.

„Hezkej výhled,“ prohodím. Přitáhne mě k sobě za rameno, tak hrubě, že si vzpomenu na všechny ženské, které znásilnil. S rukou nebo bez, Rabe nikdy nebude hodnej kluk.

„Hezkej, děvenko, a nemusíš mi tu kobyly brát z ruky. Vždycky u toho nebudeš.“

„Hm,“ obrátím se k němu, „a ty mě zas přestaň v noci kontrolovat, jestli spím, a odvolej konečně Suntjeho. Jsem těhotná, ne nemocná.“

Vytáhli jsme meče, zatočili jimi v mlýnu a teď jsme oba na svém. Rabe se rozesměje.

„Nevěděl jsem, že ti to tak vadí.“

„Stejně jako tobě ten cirkus kolem ruky. Taky mi vadí, že moje břicho považujete za majetek Layely. Nebudu rodit tady...“

„A to dítě vám nedám. Moire, kolikrát už jsi mi tohle řekla?“

„Mockrát. Aivarovi taky mockrát.“

„A až to dítě bude na světě, kdo zajistí, aby někdo skrze ně nedostal tebe?“

„Já.“

Je mi zle, ne z Rabeho, ale z toho, co říká, z brutální ošklivé pravdy, že s dítětem porodím i strach a past.

„Kurva.“

„A ani nevíš, s kým to máš,“ asociuje okamžitě Rabe.

„Můžu to snadno zjistit,“ odseknu. „Ostatně, ty taky.“

„Můžeš, ale nechceš.“

„Byly by s tím problémy,“ připustím. Desmond, Suntje, Reay, a k tomu ještě pár méně pravděpodobných, ale jistě možných otců.

„Tohle patronát Layely vyřeší, a ty to víš.“

Je to past, pomyslím si a prudce zatoužím po Donbergu. Možná to nic nezmění, ale potřebuju hrát zas chvíli sama za sebe.

* * *

Aivar mi Donberg nerozmlouvá, je mu jasné, že se tam musím ukázat, jen mi s sebou navěsí Suntjeho a Reaye. Proti tomu zas neprotestuju já, vím, že jinak by mě nepustil. Mám pro něj cenu, jakou má pro koňáka drahá březí kobyla, nechce přijít o mě ani o to malé. A o Ostwegen koneckonců taky ne.

„Je třeba vzít je u huby, děvenko,“ doporučí mi a Reay se zase raduje, že budeme „dělat spolu, jak jsme zvyklí“. Tohle Layela uznává, stálí parťáci mívají lepší výsledky. Suntje se šklebí, možná by mu už připadalo divné nemít mě kolem sebe, ví, co mluvím ze spaní i co zvracím, a já znám jeho dech, jeho kašel, pach jeho potu i santálové

voňavky stejně jako své vlastní. Srostli jsme, bez zvláštní náklonnosti, a dokonce i z cizího popudu, jsme se prolnuli jeden do druhého. Chyběl by mi, a nemůžu se rozhodnout, jestli tolik jako Desmond, nebo víc...

* * *

Jasně že mi říkají, abych sem nechodila, ale je na čase vyrazit do Donbergu a já se potřebuju rozloučit. Suntje se ironicky zubí, když otevírá dveře sklepení a tiskne mi do ruky plátěný ručník.

„Vyhodíš snídani,“ varuje mě zkušeně a samosebou má proč.

Má úzkost z těsných uzavřených prostor se těhotenstvím jen zvýšila, mám pocit, že na mě padají zdi, že mě dusí... a nejspíš to není jen pocit, čerstvý vzduch se sem dostane pouze občas, smrdí tu moč a plíseň. Od dob, kdy jsem v kameni skončila sama, to špatně snáším, a teď mi začalo navalovat už na schodech.

„To se nedá nic dělat,“ pokrčím rameny. Prostě sem musím, nemůžu tu nechat Viera a jen tak odjet, nemůžu ho tu nechat, ani když mě podrazil, ani když Rabe s Aivarem radí, abych ho dala pryč. Oni by to udělali a já mám obavu, že když tu nebudu... protáhnu se dovnitř celý a Suntje mi stiskne loket.

„Kdyby něco...“

„Jo, jsi za dveřma, já vím. Vždycky jsi za dveřma,“ potřesu rezignovaně hlavou a zase za sebou zavřu.

Cela. Smrad, pach zatuchliny, chcanek a beznaděje. Přitisknu Suntjeho ručník k nosu a křečovitě se rozkašlu.

„Moire?“

Oči už si na šero zvykly, takže konečně Viera opravdu vidím. Od té doby, co jsem tu byla naposledy, ještě zhubnul, oči má zpola zakryté těžkými víčky a tvář zarostlou vousem. Takhle vyhublý a špinavý je mi bližší než jako zavalitý chlapík v lesklém kabátě, kterého jsem potkala u Evalda.

„Zhubnuls,“ pokusím se nenuceně usmát.

„Přinesla sis taky dŮtky?“ opáčí. Má to nejspíš znít laškovně, ale mně se zdá, že ze všeho nejvíc slyším v jeho hlase paniku.

„Ne, na sex nějak nemám náladu,“ snažím se pokračovat ve vtipkování.

„Ostatní je nosí.“

Tohle už vtip není. Rabe mi vysvětlil dost jasně, co potká ty, kteří se dostanou do layelských cel, a Vivi přirozeně nemá odolnost layelských rváčů.

„Chodí často?“

„Vypadáš nádherně, Moire. Nechceš mluvit o něčem jiném?“

Dvorně mi uvolní místo na pryčně a já si k němu přisednu.

„Ani ne. Chci mluvit právě o tomhle. Odjíždím.“

Viero se mi ztratil, ztratil se mi už v době, když možná na zradu pomýšlel jen v zapomenutých komorách podvědomí, a pak už jsme se nikdy nesešli... až teď. Teď je spojení zase zpátky a je tak silné, že mi vyhrknou slzy. Vieroovo vědomí se přimklo k mému jako vyděšené dítě k matce, jako ten, kdo se topí. Popadnu čaroděje za ramena.

„Vivi, kurva.“

Dýchá mělce jako lidé pod oprátkou.

„Vivi,“ zalomcuju jím znova, a Viero se vzpamatuje.

„Promiň, lištičko, promiň,“ drží mě za ruku a já vím, že se omluva nevztahuje jen na tenhle nával úzkosti.

„Prominula bych, jenže tady představenou nejsem,“ odpovím po pravdě, „a Aivar nezapomíná. Pro něj jsi prostě mrva.“

„Jo, to mi tu už řeklo hodně lidí,“ připustí Vivi ticho, „ale já ti ublížit nechtěl, nikdy, ani teď. Myslel jsem...“

„Já vím, co sis myslel,“ povzdychnu si, a opravdu to vím. Myslel si, že bude stačit tančit chvíli mezi vejci, že se vlk nažere a kozy taky přežijou... Viero holt vždycky preferoval politická řešení, pomyslím si a zamyšleně u toho koukám na jeho košili, na zádech ztvrdlou krví. Žoldácká představa politiky je ovšem jiná.

„Takže se nezlobíš?“

Tahle otázka nepatří sem, patří do donberské věže, ve které jsme spolu bydleli, patří k hospodě U laně a ke džbánů vína.

„Nezlobím, Vivi, ale to málo mění na tom, že tu zůstaneš... ne navždycky, ale dost dlouho, abys Aivara přestal zajímat. Časem tě dostanu ven, teď ale ne.“

Namáhavě polyká.

„Moire, ale já tě tam přece nemůžu nechat samotnou, nemůžu... vědět, že jsi daleko. Když vzkážu, řeknou ti to aspoň?“

Uvážlivě si ho měřím. „Proč mě nemůžeš nechat samotnou? Protože už víš, jak snadné je mě podtrhnout? Nebo... nebo jsi mi něco ještě neřekl?“

„Všechno, liško, úplně všechno, ale... je divný tě neslyšet. Kdyby ses mi z Pachtu ozvala častěj...“

Útrpně si ho změřím. Už v duchu přepisuje scénu, snaží se zapomenout, že ve mně viděl nepřítele, překážku, komplikaci.

„Nelži si do kapsy, sokolíku,“ zarazím ho. „O řemínky ještě nějakou dobu nepřijdeš a do Donbergu tě se mnou nepustí, ani kdybych tě do kryptinu zakovala celýho. Jsem těhotná a...“

„Nevychází to, vid’?“

Na okamžik nevím, o čem mluví, ale pak mi to dojde.

„S tebou? Ne.“

„A s kým?“

Tohle je Vivi, kterého znám, chlap, co miluje drby, dokonce i když mu ze zad bičem stáhli kůži.

„Nezjišťovala jsem to.“

„Liško?!“

„Vědět to jen zkomplikuje situaci.“

„Jestli to nebude Desovo, hodí si mašli,“ Viero přirozeně vklouznul do staré role komplice a vrby, a já vím, že mi bude chybět. Patří k těm, kteří můžou zabloudit, dneska už to vím, ale zná mě dobře, možná ze všech nejlíp.

„Budu se snažit dostat tě do Donbergu,“ slíbím mu.

Chytne mě za ruku a pouta zazvoní.

„Moire, klidně v kleci, ale nenechávej mě tady. Já... víš, že si Rabe-ho vážím, ale on je jediný, koho tady jakž takž chápu. A Rabe nejspíš zrovna nemá náladu sem chodit.“

„To nemá,“ připustím. „Přišel o ruku, a dostat z Posenských všechno, co slíbili, taky nějaký čas zabere...“

„A navíc na mě sere. Nikdy mě neměl moc rád.“

„Taky pravda,“ připustím krutě a zvednu se.

„Budu se muset sbalit a...“

Drží mě za rukáv, úpěnlivě a dětsky.

„Liško, ty přece nikdy nebalíš,“ připomene mi a já se kousnu do rtu. Kolikrát mi Viero balil cestovní vak, protože mně se tam nikdy všechno nevešlo?

„Ne, balí Des,“ připustím. A taky Suntje, jenže ten považuje polovinu věcí za zbytečnosti, a Reay...

„Těšíš se do Donbergu?“

Další zásah.

„Ne.“

„Budou ti lízat boty.“

„Když viděli, jak jsem s tebou zatočila,“ ušklibnu se. Viero má vážné oči.

„To ne, budou vděční, že se můžou vrátit. A čarodějové umějí být vděční. Jsi silný vůdce stáda, lištičko.“

Možná neměl to staré slovo vytahovat.

„A mám spoustu lidí, kteří mě nemusí. Tvůj parťák, co je ještě venku, Chladný vítr, Griobaldovi lidé, možná všichni, co mě viděli při práci. Tys u toho nebyl.“

mlčí a já taky. Nemusím nic říkat, teď už je dokonale schopný nahlédnout do mé paměti a vidět těla mrtvých, slyšet chroptění mučených, zkrátka pochopit celý ten layelský cirkus.

„Já tomu nevěřil,“ zašeptá po chvíli. „Kdybych to věděl...“

A jsme oba na svém. Viero v duchu lká nad svou ukvapeností a já nad tím, že se jeden z nejchytřejších čarodějů Bratrstva dokázal zachovat jako totální idiot.

„Já se tu zblázním,“ zaběduje Viero. Docela mu to věřím, ale nepomůžu mu, neumím ochránit nikoho před jeho vlastními strašidly. Ani sebe ne.

2. KAPITOLA

Donberský Institut hermetických studií znova otevřel své, teď značně otlučené brány, kdosi umetl nádvoří, kde mezi dlaždicemi vyráží tráva, a zbytky potrhaných svazků nacpal zpátky do regálů knihoven. Je to smutné a trochu ponižující, na druhou stranu je to návrat domů, návrat z diaspory. Institut znova patří Bratrstvu, není z něj špitál ani kasárna, a to je nejspíš víc, než v co mohlo Bratrstvo doufat. Přesto v sálech Institutu, vybavených nábytkem, který městská rada vyťahala ze skladišť lichvářů, není veselo.

„Přijede.“ Rudyard se nervózně rozhlíží po shromážděných čarodějích. „Ona i Desmond a ještě nějací layelánci.“

„A Rabe?“

Našlechtěná Antje v obrácené a nově nazdobené sukni trochu připomíná elfskou bordeldámu za zenitem a má napjatou tvář spiklence stejně jako všichni ostatní. Ještě pořád se v Ostwegenu necítí bezpečně.

„Rabe nepřijede, alespoň o něm Moire nic neříkala,“ ošije se zrzek. „Byl přece zraněný.“

„Hm,“ ohrne Antje rty a větší nadšení neprojeví ani Jasmína. Moire nebude mít pochopení, to je zřejmé.

„Prý je Moire těhotná,“ nadhodí opatrně Lina. Jí Moire nikdy nevadila, ale nepokryté vraždění ji děsí. A těhotenství vlastně taky.

„Je.“ Rudyard ví dnes o Moire mnohem víc než kdokoli z těch, co tu sedí. Birna o ní mluví v jednom kuse od chvíle, kdy ji Moire přivedla. O ní, o Suntjem, o Aivarovi, o Desmondovi... Rudy zná všechny smutné, odporné, drastické podrobnosti, ví, jak mučili Moire a pak i Birnu, ví, že si Moire neošklivila Suntjeho, ani když slyšela Birnu křičet, taky ví, že Desmond je sice laskavý, ale jen do určité

míry, ví toho mnohem víc, než by si přál, a někdy je mu zatěžko lehnout si k Birně pod příkrývkou, zvláště v noci, když čarodějka ze spaní narčí, protože má pocit, že se o ni pořád dělí s layelskými. Teď přijedou.

Rudyard se zhluboka nadechne, ale neřekne samozřejmě nic z toho, co si myslí, jen se na Linu usměje.

„Je těhotná a dítě je prý zdravé.“

„S kým to má?“

Antje chytla za loket Jasmínu a syčí jí do ucha. Plavovlasá čarodějka pokrčí rameny.

„Vím já? Nejspíš to neví ani ona. Mluvila jsem s Desmondem,“ připomene vlastní rodinné vazby, „a ošíval se.“

„Není to jeho?“

Čarodějky stojí na nádvoří Institutu a klevetí, ale přece jen věci nejsou stejné jako dřív. Ohořelé zdi, pobořené střechy, a hlavně je tu prázdnost. Tady, kde vždycky zněly hlasy adeptů magie, je ticho a pustota. Ještě nikdo se neodvážil svěřit dítě do ochrany Bratrstva. Snad až tu bude Moire...

„Nezlepší se to, dokud tu nebude ona,“ Jasmína udělá delikátní gesto. „Ať už to čeká, s kým chce, budu klidnější, až přijde. Na Evaldovo slovo se nedá spolehnout, jak dopadli druidové, hm?“

Lina smířlivě přikyvuje, ale Antje jen mávne rukou.

„Klidnější? Zabila Henryka a Theu, Viero je někde v žaláři, nebo možná mrtvý, a to spolu byli jako srostlí. Co myslíte, že ji naučili?“ usklíbne se a pak prsty naznačí, co má na mysli. Čarodějky mlčí. Možná se nechtějí s Antje zbytečně hádat, možná odhadují, jak moc se věci vrátí do starých kolejí.

„Desmond není bůhvíjaký otec,“ řekne nakonec Jasmína, „ale o dítě by se staral. Ti layelští...“ Nemá na Reaye nejlepší vzpomínky, na její vkus bral její přízeň moc samozřejmě a často v posteli zapomínal, že není holka z ulice, i když... čarodějka se zasní, i to bylo občas zábavné.

„Layelští se nebudou o spratka zajímat,“ vyprskne Antje a Rudyard si za jejími zády diskrétně odkašle.

„Podle toho, co představená říkala, je problém právě opačný,“ ozve se, „Layela chce dítě až příliš.“

„To nechápu,“ Lina má pocit, že poslední dobou nechápe víc důležitých věcí, „proč chce Layela Moirino dítě? Když to nebude chlapec, tak stejně...“

Antje se směje, vrkavým neupřímným smíchem milostnic. „Vezmou i děvče, třeba bude po matce nadané.“

„Jsi nechutná,“ vyštěkne Jasmína, pevně se zavine do pláště a jde, zrovna tak Rudyard a Lina. Antje spustí a přidrží si bohatou sukni. Skoro fyzicky cítí vztek na Jasmínu i ostatní, a co hůř, hluboko v hrudi, na místě, kde se rodí kruté bolesti hlavy a křeče svalů za krkem, cítí nenávisť k Moire a k Rabemu. Layelanci umějí dělat děti, možná se dokonce dokážou o děti i postarat, ale ona mu nebyla dost dobrá. Zaplatil jí, aby neobtěžovala, zrovna tak, jak se platí děvkám.

„Dej to pryč, poklade, teď na to není čas,“ řekl a povalil ji na postel. A ona? Jistě, měla jiné, Ildefonce, Mirzila, Ignácia, ale on líhal s každou. A Moire? Nepokouší se spočítat milence zrzavé čarodějky, jen nenávisťně počítá ty, kteří jí přinesli hanbu.

„Každému dala,“ sykne Antje a dál se rozdírá představou vítězné rudovlasé představené se vzduťm břichem, v těžkých, drahých, kožešinou lemovaných šatech, které platil Rabe. Rabe... Antje váhá, jestli má nad jeho zraněním truchlit, nebo se radovat. Kdyby zemřel, mohla si nalhávat, že myslel na ni, ale přežil a je zjevné, na koho myslel. Jí tvrdil, že do Layely nesmí vstoupit ženská, Moire tam leze bez zábran a kurví se s kdekým, když si tam uhnala děcko. To se nejspíš smí. Čarodějka klope podpatky po dlažbě a nepřiznává ani sobě, že nenávisť k Rabemu a Moire by nebyla tak silná, kdyby měla muže, jakéhokoli muže. Ale staří už pomřeli a pro takové, jako je Rudyard nebo Desmond, je zas stará ona. Jestli o ní snili, tak to už pár desítek let bude, možná i stovka, víc než stovka.

„Rabe, ty parchante,“ zašeptá žena, a i když nemůže doufat, že najde Rabeho vědomí, zdá se jí, že někde v dálce se kdosi směje.

3. KAPITOLA

„Co to je?“

Otráveně si Aivara změřím. Nemůžu věřit, že si ještě za tu dobu nezvykl, že necestuju stejně jako on, s jedním sedlovým vakem.

„Šaty,“ artikuluju precizně, „elixíry, knihy...“

„Ukradlas nám celou knihovnu?“ podiví se upřímně a já mám chuť ho praštit.

„Moje knihy.“

„Lžeš, děvenko,“ popichuje mě, „ale nemám ti to za zlé. Jen si ty krámy vem.“

„Chceš ještě něco?“ připojí se k jeho hře i Rabe a mně se chce řvát. Nejsem tak docela ve své kůži, ve slupce mého břicha se budí jiná vůle a napětí z toho je pro mě skoro bolestivé. Setkat se s prvotním vědomím je děsivý zážitek, ale tady to nikomu na nos věšet nebudu.

„Co jsem odsud chtěla, mám,“ s layelánci se musí po layelsku, takže místo sdílení mateřských nočních můr plácnu Suntjeho po stehně, abych demonstrovala, o co mi jde. Desmond se tváří uraženě, Suntje neutrálně, nejspíš si svého těla necení o nic víc než jakéhokoli jiného, a Reay si nás nevšímá, protože zaujatě počítá nějaké baňky. Domácká idyla.

„Rabe?“

Všechno je připravené, koně, bedny, vaky, meče, a dokonce i chlapi, ale ještě jsem se nerozloučila.

„Copak, liško?“

Popadnu ho za rukáv a vleču stranou. Pochechtává se do té doby, než k němu zvednu oči.

„Dáš pozor na Viviho?“ zeptám se tiše. „Aby to přežil?“

Vrásky na vyzáblé tváři se přeskládají. Rabe už se nesměje.

„Zbláznila ses?“

Mlčím.

Rabe mi přejeďe palcem po tváři. „Mělas jako dítě kočku, psa, nebo něco takového?“

Mlčím dál, ale Rabemu je to nejspíš jedno.

„Copak ti doma řekli, když ses jednou vrátila a to zvíře už tam nebylo? Že si kočička našla kocoura, nebo že se šel králíček napást trávy?“

„Rabe,“ vztek mi vibruje v hlase a okenice mlátí jako ve vichřici, „tohle neříkej ani jako blbej layelskej vtip. Viero není králík.“

„Vymyslím něco jinýho,“ mávne čaroděj bezstarostně pahýlem pravačky, „uklouzl jednou, uklouzne zas. Tys ho měla mockrát mezi nohama, Moire, já ho neměl rád nikdy. Vyřídím to, starej se o svoje a já taky.“

„To neuděláš.“

Usměje se a prohrábne mi vlasy.

„Jsem představená Bratrstva, patří mně.“

„Tak představená?“

Hledám očima v Rabeho tváři náznak ironie, ale nevidím ho a poznání, že je odhodlaný rozhodovat se „pro moje dobro“ s bohorovnou ignorancí zaslepených rodičů, mě ohromí. Po tom, čím jsme prošli... možná právě po tom...

„Viero to přežije,“ usekávám slova, „a kdybych ti svěřila králíka, přežije to i ten králík, Rabe, nebo...“ zkrčím ruce na břicho a hledám účinnou výhrůžku, „nebo s touhle komedií končím. Nenechala bych tam tebe, nenechám tam jeho. Tomu, Rabe, se říká rodina.“

„Rodina spřízněná přes tvoji frndu,“ sekne mě slovem.

„Lepší než žádná.“

„Lepší než žádná,“ opakuje smířlivě. „Uvidím, co půjde udělat.“

„Zatoulanýho králíka ti nezbaštím,“ zaboďnu mu ukazovák do hrudi.

„Vím, že ne.“

„Ani Aivarovi.“

„Za toho neručím.“

„Rabe, Viero je tam dole sám, zbitej a má strach.“

„Tak jsme to chtěli.“

„Není to layelánec. Zajde tam.“

Snažím se zachytit jeho pohled a taky se pokouším mu věřit. Nic lepšího k dispozici nemám.

* * *

„Vrací se.“

Šepoty v hlavách těch, kteří čekají. Druidi, čarodějové z Chladného větru i ti z Pomorí. Všichni mají své plány, nevyřízené účty, sliby, jejichž splnění chtějí připomenout. Všichni vědí, ví i Trevor, tiše přežívající v malé pevnosti na ostrůvku, kterému místní říkají Baldek. Nikdo jiný než pár rybářů tu ostatně ani nežije a takové místo čaroděj hledal, o to usilovněji, že se k němu dostaly zprávy o tom, jak si layelští pohráli s Vierem. Moire loví a Trevor rozhodně nechce být příští rozprsknutou myší. Ani na okamžik nepochybuje, že Viero řekl všechno, co věděl, možná toho řekl mnohem víc. Měl strach a má ho i Trevor. Strach a vztek, že špatně odhadl spojence. Kdyby včas zradil, kdyby se stihl přitřít ke správné smečce, nemusel se skrývat a mohl být tam, kde být chce. V Donbergu, v bohatém, pohodlném Donbergu, v klidné laboratoři, s představenou, která koneckonců nechce nic nespílitelného. Stačila by lojalita a pár lichotek. Trevor si nervózně kouše kloub na ukazováku, každý závan, každé zaskřípání může znamenat útok, mučení, smrt. Nechce už bojovat, chce se vrátit, a je ochoten kát se tak hluboce, jak jen Moire bude chtít, ale je tu Layela, Viero zakovaný v kryptinu, mrtvá Tea. Jako krysa v sudu, Trevorovy prsty neklidně přebíhají po stole a hledají cestu ven. Nějaká přece existovat musí.

* * *

„Umo.“

Musela jsem si najít důvod, proč se do Donbergu těšit, a teď ho mám. Uma je šťastná v nové kuchyni, Rváčka je šťastná, že mě vidí,

a layelánci jsou šťastní, že dostanou najíst. Desmond moc šťastně nevypadá, ale Uma ho nenechá propadnout chmurám.

„Můžeš si nastěhovat ty svoje lahvičky,“ nabídne mu velkodušně, „nahore všechno je. Police, kahany, tak, jak to bývalo dřív.“

„Ty jsi dobrá víla,“ Desmond se pokouší usmát a s páskou přes oko vypadá jako ztroskotaný pirát.

„Je,“ souhlasí Reay, který se ani nepokusil vybalit a cpe se pečení. Suntje by ho rád napodobil, ale ze zvyku čeká, až si ke stolu sednu i já.

„Nemusíš se mnou být furt,“ upozorním ho podrážděně.

„Samozřejmě že musím, Rabe mi to nakázal,“ opáčí a přistrčí mi židli.

„To snad není ani slušný.“

„Uma má pravdu,“ ocením pomoc své hospodyně, ale na layelánce to neudělá žádný dojem.

„Pověsil by mě za koule z věže, kdyby se jí něco stalo,“ zamrká na Umu a ta rázem přenese své sympatie.

„No tak to pak chápu, že jsi opatrněj,“ odfoukne spokojeně a postaví na stůl mísu s polévkou.

„Jezte, jste hubení,“ pobídne nás mateřsky, i když je přirozeně zdaleka nejmladší, a layelánci ji s nadšením poslechnou. Já jsem ráda, že udržím obsah žaludku tam, kde je.

„Jezte, jste hubení,“ opakuje Uma o pár hodin později, to když k nám dorazí Grainne a Keevan, a i oni podlehnou její autoritě, Keevan o poznání ochotněji. Je spokojený, hrozivý stín Layely drží sekery dál od jejich hájů, zase se mohou věnovat svým záležitostem a my jsme tu na špinavou práci. Já a mí chlapi pak na podřezávání krků.

Jen mé břicho ho trochu uvedlo do rozpaků, mateřství k obrazu zabijáka nepatří, ale možná je to jen hloupá pověra. Zabiju každého, kdo se mi postaví, teď obzvlášť.

„Už tady zůstaneš, Moire?“ Mladá druidka si přisedla ke mně na lavičce a tiskne se mi k boku, layelánci ji uvádějí do rozpaků, zvlášť Suntje, který si k nám přitáhl židli a civí nám střídavě do výstřihu, zřejmě aby si včas všiml, kdyby mě Grainne chtěla napadnout.

„Budu tu muset být, jsem představenou,“ ohrnu rty. „Musím tu smečku ohlídat, obě smečky.“

Suntje teď neciví, ale hraje si s Rváčkou, blahobytně huňatou a tlustou.

„Ohlídáme,“ zavrčí.

„Budu muset dostat Trevora,“ vypočítávám dál nenadšeně. Dostat a potrestat, exemplárně, aby ostatním zašla chuť, a krutě, aby Aivar s Rabem neměli řeči. Jen další krev.

„Nejdřív přece musíš slehnout,“ Uma je ze mě celá nervózní. Byla by ráda, kdybych si vybrala jednoho muže, no, možná by jí stačilo, kdyby tu všichni nebydleli, a taky by ráda připravovala výbavu. Už teď vyšívá kukličky a povijany.

„Nepůjdu koukat na popravu s děckem u prsu,“ usadím ji. „Chci to mít z krku do měsíce.“

Grainne vykulí oči a Keevan vypadá, že mu přestalo chutnat, jen Rváčka spokojeně funí u mých nohou.

„Poprava,“ prská Uma, „samodruhá má koukat jen na hezké věci.“

„Ona pěkná popravička není k zahození,“ Reay se zatočí kolem Umy a štípně ji do rozložitého zadku, „co?“

Zašklebím se na něj a Desmond zas pohladí po rameni Grainne.

„Z Moire je teď hrůzovládce.“

„Jsi vůl,“ vylítnu s hořkostí a Reay je hned na nohách.

„Tos nemusel.“

„Byl to vtíp.“

„Blbej vtíp,“ Reay stojí proti Desmondovi, takže musím vstát a odstrkat každého na jeho židli. Je to únavné, nic víc.

„Nejsem hrůzovládce,“ vysvětlím pak mdle, „ale když Bratrstvu neukážu, že dostanou na prdel pokaždý, když začnou střečkovat, nevydržím s nimi. Tím spíš, že čekám dítě a leckdo by mohl předpokládat, že budu nejružovější z cukrkandlovejch panenek. Nebudu.“

Přistihla jsem se, že mlátím pěstí do stolu, a ruku jsem zas stáhla. Takhle to dělá Aivar a já se nechci učit na nepravých místech.

„Nebudeš,“ podpoří mě Suntje kolegiálně. „Mimochodem, kde ten Trevor je?“

„To kdybych věděla. Grainne, vy problémy nemáte?“

Zavrtí hlavou, Keevan zrovna tak.

„Zajedu do Kalleswaldu, až bude čas,“ Suntje s Reayem se nepokrytě chechtají, Desmond cosi naznačuje pohybem rtů. Zachytím Keevanův pohled, přejede po mně, ale pak se vrátí ke Grainne. Možná i na něj působí kouzlo layelského kurvení, civí na druidku a já vlastně ani nejsem proti. Grainne potřebuje muže, a nikdo vhodnější než Keevan tu není. Rozhodně ne teď a v téhle místnosti.

* * *

„Prosím,“ kňučí Birna ze spaní, „prosím.“

Rudy se jemně dotkne jejího ramene. „To se ti jen zdá.“

„Prosím,“ žena teď sténá trochu jinak a čaroděj se kousne do rtu.

„Birno?!“

„Co?“

Zmatená se posadí na posteli a třeští oči do tmy.

„Je to pryč.“

„Pryč? Přijeli. Jsou tady, vím to. Suntje i Reay,“ omotá si kolem stehů noční košili, „můžu je kdykoli potkat, Rudy. Oni mě...“

Muž ji vezme do náruče a konejší jako dítě. Ví, co jí udělali, a Suntjeho už viděl, albína je těžké přehlédnout, zvlášť když se od Moire nevzdálí na víc než na pár kroků.

„Vždyť vím,“ obejmě ji, ale Birna nelítostně pokračuje.

„Znásilnili mě mockrát, ale mně se to někdy i líbilo. Suntje... je to, jako když si člověk rozbije obličej o kámen, ale pak tu krev stejně olízneš a...“

Rudy to nechce slyšet, nemůže, už proto, že se layelským nedokáže vyhnout. Brzy se se Suntjem uvidí.

„A s Reayem,“ připomene žena. „Jsou to zrůdy, nemají žádné lidské ohledy, nemají svědomí.“

„Birno, byla válka. Moire přece taky...“

„Nikdo ji neznásilnil,“ čarodějce tečou po tváři slzy. „Musíme pryč.“

Její druh se zarazí. Pryč? Odejít pryč ve chvíli, kdy má důvěru

představené, zasedá ve Velké radě, kdy je vůbec nejbliž tomu, o co zpravidla čarodějové usilují?

„Nemůžu ted' opustit Donberg, lásko. Snad až se to trochu uklidní, ale ted'...“

„Co když přijdou zas?“

Rudyard hledí do očí, zastřených mázdrou prožitě hrůzy.

„Promluvím s Moire,“ slíbí, „a ted' už spi.“

* * *

Slyším Desmondův dech, slyším Suntjeho dech, a Rváčka se mi válí v nohách postele. Je tu klid, ale přesto nemůžu spát, ruší mě to druhé, jiná vůle, budící se v mém těle, vzpomínám na Brid. Ted' by se mi hodila, nemůžu si zadat, všichni čekají na mou slabost, chybu... a chlapi žárlivě váží, jestli jeden z nich nedostává větší díl z koláče mé pozornosti, ne snad, že by je šířal tak hluboký cit, jen je pohltila atmosféra dostihu. Zítra mě čeká první shromáždění, znova náš sál, číhavé oči a konstrukce, složité intriky, plány v plánech plánů... Převalím se na bok a civím do tmy, suchá kůže mě pálí a od zvratků mám poleptaný krk. Matka. Povinnosti mě zavalily jako klády koně, svázejícího dřevo, jako kamení. Chtěla jsem to takhle, nebo jsem jen neuměla ustoupit a prostě prohrát? Ech, vyšlo to draho, a tak zítra musím vést státnické řeči a pak nalít vodu do děr a vypustit psy. Snažím se vybavit si Trevorovu tvář, znala jsem ho přece, dokonce jsem s ním i něco měla, ale ted' už si nedokážu vzpomenout. Přetáhnu si peřinu přes hlavu a rytmus Suntjeho dechu se změní. Zašustění ho probudilo.

„Je ti zle?“ zeptá se polohlasem.

„Je,“ odpovím po pravdě. S povzdechem se natáhne po kaftanu.

„Tak pojd'.“

* * *

Jsem hubená a přepadlá, takže to kompenzuju péčí o vlasy. Reay tvrdí, že občas má chuť hodit mě na dům, protože mu připomínám po-

chodeň. Zatím se to díky svému pudu sebezáchovy nepokusil udělat, ale k infantilním vtípkům o hořící hlavičce se občas odhodlá.

„Jak vypadám?“ Sešla jsem dolů do jídelny, kde čeká „posádka“, a Rváčka už mi stačila trochu zachlupatit plášť.

Desmond se usměje jedním koutkem. Od té doby, co přišel o oko, se směje jen takhle, jako by půlka jeho obličeje nikdy neshledala důvod dost pádným.

„Jsi krásná.“

„A máš úžasný prsa,“ naznačí Reay, na co naráží.

„A zadek taky.“ Suntje se na mě nedívá, zkouší vyvážení dýky, ale nejspíš můj zadek i tak zná velmi dobře.

„Ptala jsem se na šaty,“ usadím je. Do místnosti se vevalí Uma a kriticky si mě prohlédne.

„Ženská, která čeká, by neměla nosit takovejhle výstřih,“ má hned jasno. Vybrala jsem si kaftan se šněrováním pod prsy a výstřih je, pravda, velmi hluboký.

„Kuš.“ Suntje konečně zasune meč do pochvy. „Aspoň výstřih, když je jinde samá kost.“

Raděj tuhle seanci ukončím, mohla bych se dozvědět, co ještě jiného je na mně zajímavého, a u Suntjeho jsem si jistá odpovědí.

* * *

„Tohle brzo spadne.“

Mám chuť Reaye praštit. Ano, Institut s okny zatlučenými prkny a omlácenou omítkou nevypadá zrovna reprezentativně, ale není taktické mi to připomínat.

„Všechno rozmlátili,“ připustí Desmond suše.

„Protože nás tady prdelka nezavolala včas,“ šklebí se layelánci a já hledám pomoc u Dese. Nesmím se rozčítit moc, nebo Bratrstvo vyděsím hned po prvních větách.

„Nepřišli byste, byla tu epidemie a nebylo čím platit,“ Desmond dobře chápe, co po něm chci.

„Nemělo to jiný řešení,“ dodám ještě.

Rozhostí se trapné ticho a já se zaraduju. Někdy i layelští projeví trochu empatie.

Trochu, ale ne moc. Když jsme vstoupili do sálu, šum hlasů utichl, Desmond mě vede za loket a Suntje mi odsune židli. Kdyby stěny sálu nebyly očazené, mohla bych si připadat jako královna, takhle si připadám jako hejtman lapků. Koneckonců, nic jiného vlastně ani nejsem.

4. KAPITOLA

„Spokojení?“

Určitě bych měla začít nějak jinak, ale při pohledu na shromáždění mě nic jiného nenapadne. Číhají a možná stěží krotí své vize růžové budoucnosti. Teď má konečně Bratrstvo ozbrojenou pěst ke všem těm jedům zavřeným ve skříňkách, a přišel čas to všem vrátit. Ohořelý Institut, obnošené šaty... Odkášlu si. „Je třeba zase najít rezidenty. V mnoha městech asi bude rozumnější, když se postu ujme někdo jiný, ale pokud máte pocit, že se chcete vrátit... chce se někdo vrátit *domů*?“

Musela jsem to říct, už kvůli Donbergu, kvůli Grabsteinu, kvůli místům, která já za svůj domov považovala. Pak se ozve Lina.

„Moire, já se chci vrátit. Ty Grabsteinské znáš. Potřebují někoho, nebyli rádi, když jsem odjížděla. Tedy někteří byli, ale...“

Usměju se na ni. Tomu, že by dobračka Lina šířila infekci, je se špetkou zdravého rozumu těžko uvěřit, a ona v sobě zas neživí zášť. Trochu jí závidím.

Desmondovo pero se rozběhne po papíře a já se rozhlížím dál.

„Ještě někdo?“

Rudyard se kousne do rtu. „Já bych, kdyby bylo třeba...“

„Ty? Potřebuju tě tady.“

Uhne pohledem, ale zdá se mi, že se mu trochu ulevilo.

„Já chci taky zpátky,“ Fenja mě překvapila.

„Do Gurtu?“

Prošla si tu leccím a jeden čas nesnesla chlapa blíže než na pět metrů.

„A proč ne?“ vyjede na mě a já v tom slyším ozvěnu domácích hádek ženských, co jsou na ženské.

„Vezmeš někoho s sebou?“ zeptám se věčně a Fenja se zardí, na mou duši zardí.

„Zatím ne.“

Zachytím pohled, který vrhla na Justuse, a pomyslím si, že lepší než všechny čáry je nakonec čas.

„Jen jed’,“ rozhodím rukama a raduju se, že to zatím není tak zlé.

Není. Dokud nevstane Jasmína.

„A co Viero?“ Jasmína je součástí rodiny a oprávněně tedy předpokládá, že jí za tu otázku nedám odvléct do žaláře. „Povídá se leccos...“ konec věty nechá rozvinout v těžkém, plísni poznamenaném vzduchu sálu.

Nadechnu se, ale Suntje mě předejde. „Tyčí v machlu,“ řekne a začnou se smát, on a Reay. Nikdo se k nim nepřidá.

„Ano, tyčí v machlu,“ potvrdím, když se layelánci přestanou pochechtávat. „Zbitý a zakovaný do kryptinu. Ještě nějakou dobu tam pobude a ani pláč dobrých vil Bratrstva, ani přímlyvy bývalých kamarádů mu ven nepomůžou. Pokud někomu není jasná vazba...“

Sál mírně šumí a do mého vědomí vstupují záchvěvy strachu, které jsem vyvolala. Nepotěšila jsem je.

„Pokud někomu není jasná vazba, vysvětlím ji. Za to, že je Bratrstvo v Ostwegenu, vděčí Layele. Layela trestá zrádce tak, jak trestá, a Rabeho znáte všichni. Aivara všichni neznáte, ale rozhodně to není ten hodnější. Snad časem, Jasmíno.“

Plavovláska proplete prsty.

„Byl jako tvůj bratr.“

Jasmína byla vždycky trochu přecitlivělá.

„Jistě, proto není mrtvý.“

A je to. Teď už nebude problém promluvit o těch, kteří by mrtví být měli.

* * *

Moire sedí za stolem v čele sálu, její vlasy žhnou a Desmond zamyšleně pozoruje pevné ruce s dlouhými nehty, ruce, které jsou schopné zabítet a ničit, představuje si je, jak se dotýkají dítěte. Matka... obraz něžné ženy sklánějící se nad kolébkou zaplaší jiná vize, ostrý hlas

a rychlý krok někoho, kdo se stará ne o jedno, ale o deset, dvacet, sto dětí, hlučných, rvavých, rozbolavělých a žárlivých. Moire už je matka dávno, pomyslí si Desmond, a nezbývá jí, než rozdávat víc pohlavků než pohlazení. Úzkost posledních měsíců z něj spadne. Teď vím, co nemusím, nemusím Moire nutit, aby byla někým jiným. V tom prchavém, ale osvobozujícím okamžiku štěstí se Desmond rozhodne, že zase začne nosit Moire ráno teplé mléko do postele.

* * *

„Ostatní zrádci mrtví jsou,“ pokračuju. To hezké s Linou a návraty domů jsme si už odbyli, teď je potřeba vypustit láji.

„Kromě Trevora. Jeho hry zkomplikovaly situaci tady v Posensku, a koneckonců i ve Wasaheimu. Cokoli, děti,“ opřu se o stůl, „ale to, aby někdo míchal osudy desítek tisíc lidí jen proto, aby vydělal pár pěttek, si teď nemůžeme dovolit. Ještě mnoho, mnoho desítek let si nebudeme moct dovolit ani podezření, že by na něco takového Bratrstvo byť jen pomyslelo. Dělejte si, co chcete, ale ne jménem společenství, a pokud to uděláte, ulovíme vás a se vši parádou popravíme. V Layele se to osvědčuje.“

Jestliže zmínka o Vierovi vyvolala neklid, teď se sálem šíří panika. S loajalitou čarodějů to nikdy nebylo valné a představa, že by jim mohl podrazy někdo vyčítat a později i spočítat, je děs. Snad mysleli, že vyhnanství je dostatečný trest, snad doufali, že Vierův průšvih se na ně nevztahuje. Odkášlu si.

„Reayi, ujmeš se toho?“

Layelánc vstane a shrne rukávy černého kaftanu z předloktí, chráněných manžetami.

„S radostí, paní Moire. A kdyby bylo třeba zorganizovat potom popravu...“

Suntje líně mlaskne. „A co já?“

„Neporcuje medvěda, když ještě běhá v lese,“ zarazím je. „Má někdo nějaký dotaz, stížnost, prosbu, udání...“ ušklíbnu se a rozhlédnu se

po sále. Čeká nás spousta tahanic, než města dostanou své rezidenty, spousta hádek, slz a intrik, můžu jen doufat, že přítomnost Suntjeho u jednání scény minimalizuje. Vyhledám ho pohledem. Suntje se usmívá s klidnou laskavostí zmije, stočené uprostřed hejna myší.

„Tak ještě někdo něco?“

Břišní svaly mi náhle stáhla křeč, zvednu ruku k ústům s obavou, že budu zvracet, Desmond vstane, vstane i Suntje a zvedne se i Lina. Dojde až k nám, buclatou rukou odsune layelánce a obejmě mě kolem ramen.

„Podívám se na to,“ řekne konejšivě a já na ni vytřeštím oči. Říkávala jsem tuhle větu taky, kdysi před mnoha lety, v době, kdy jsem neuměla pouhým pokynutím nechat explodovat srdce v těle člověka. Lina má teplou měkkou náruč, nepodobnou layelskému objetí určitému kamarádům a děvkám.

„To nic není, Lino,“ usmívám se nuceně a Desmond si mě podezřívavě prohlíží.

„Zvrací pořád,“ přijde se svou troškou do mlýna.

„V noci ani ne,“ přidá se Suntje informovaně.

Lina rozpačitě vzhledne k mužům a lehce mi stiskne předloktí.

„Možná bychom se mohly sejít po zasedání Rady.“

* * *

„Zkurvená ruka.“

Rabe uhodí zaťatou pěstí do zdi, až klouby zapraskají. Reflexivně se pokusil zachytit dopadající Aivarovu hůl pravačkou a úder mu sklouzl na rameno.

„Zvykneš si,“ konstatuje Aivar suše, „chce to ještě trochu času.“

„Vždyt vím,“ sebere čaroděj ze země hůl. „Pokračujem.“

„Už ne. Ty máš v řiti ruku, já zas koleno. Jsme staří, Rabe, staří chromí psi. Kde je víno?“

Rabe vezme z okenní římsy džbán a podá ho Aivarovi. Po něm se napije i on, otevře okno šermířského sálu a dívá se ven do slunečného dne.

„Chybí ti, co?“

Rabe se obrátí od okna.

„Kdo?“

„Zrzka. Mně chybí taky. Bylo to tu s ní jiné.“

„Bez kurvy a tabáku není radost v baráku,“ zacituje nesmyslně Rabe a zacloní si oči. „Jo, zvykl jsem si na ni. A teď ještě to děcko...“

„Řekla ti, čím je?“

„Ne.“

„A víš, čím je?“

Rabe se na přítele překvapeně zadívá. „Co tě to tak zajímá?“

„Co by mě to nezajímalo, holka je layelánka, přišla do toho, když byla s námi...“

„Takže ty víš, s kým čeká?“ Rabe je čím dál překvapenější. Myslel, že zná Aivara dobře, a poslední, co by od něj čekal, je zájem o těhotnou ženskou. Aivar pokrčí rameny.

„Je na ní, co jim řekne. Já jen chci, aby porodila, a chci...“ na chvíli se zarazí a nerozhodně cvaká mečem v pochvě, „i to malé. Třeba ne hned přímo tady, ale, Rabe, do Institutu ten harant nesmí ani páchnout. Souhlasíš?“

Čaroděj přikývne. „Do Institutu určitě ne. Ale jinak se Moire nemíní děcka vzdát, však víš, jak je tvrdohlavá.“

„Tvrdohlavá, nebo ne, dítě bude layelské. Ty, běž za ní. V Posensku to vyřídím sám. Ty jsi v Donbergu léta žil, víš, co a jak.“

Jejich pohledy se setkají.

„Je to horší, než když do toho přijde králka,“ řekne Rabe po chvíli, „málem už hledáme vhodnej sňatek pro dítě, co je ještě v břiše.“

„Zrzka je z lepšího chovu než kdejaká králka,“ zavrčí Aivar a zvedne meč. „Už na to koleno zas můžu.“

* * *

Jsem trochu v rozpacích. Lina se na mě mateřsky usmívá a Jasmína, která se k nám připojila, zřejmě touží popovídat si o radostech ma-

teřství. Koncepti „ženského kruhu“ jim poněkud narušuje Suntje, který okouní poblíž a nestydatě zívá.

„On neodejde?“ šeptne mi nervózně do ucha Lina.

„Suntje, počkej venku,“ křiknu na něj.

„Proč? I kdyby tě prohlížely, znám tě zvenku i zevnitř líp než ony. Rabe říkal jasně ‚hlídej jí zadek‘. Tak hlídám.“

„Padej.“ V hlase mi vibruje vztek. „A ani ženským nemusíš říkat, co bys dělal, pokud by mi ublížily, každéj to ví. A Linu s Jasmínou znám léta, takže ven.“

„Viera jsi taky znala léta,“ necitelně trefí bolavé místo a zavře za sebou dveře.

„Kokote,“ zaječím za ním a pak obrátím pozornost k čarodějkám.

„Neberte ho vážně,“ mávnu rukou, ale Jasmína i tak vypadá dost zaraženě.

„Rabe mu nakázal, aby mě hlídal, a Suntje to bere moc vážně. Nebo možná jen prudí...“

Lina se usmívá, trochu křečovitě, protože do jejího laskavého světa se layelánc nehodí.

„Člověk by skoro řekl, že je to otec,“ prohodí a já pokrčím rameny.

„Možná je, ale ani to by mu nedávalo právo střechkovat.“

Obě čarodějky ožily. Zdá se, že zjišťovat, kdo je otcem dítěte, bude v nejbližší době populární kratochvíle.

„Opravdu?“

„To je válka,“ odbudu Linu oblíbenou layelskou frází. „Hlavně že není těhotná Birna.“

Čarodějky rozpačitě pokašlávají, když se dotýkají mého břicha, a dítě spící uvnitř se podezřele mele.

„Je zdravá,“ Lina si mne dlaně, „a ty taky, ale bere ti hodně sil. Tedy,“ zdá se, že hledá slova, „bere si hodně z tebe, mohla bys být zesláblá.“

Pochopím hned. „Prostě moc bliju.“

Jasmína se na mě znechuceně podívá, možná by ocenila, kdybych opustila layelský způsob vyjadřování.

„Budu se snažit víc jíst,“ slíbím Lině.

„Budeš mít dceru,“ usmívá se na mě a já na ni.

„Vždyť vím. Polovina layelských kocourů se už teď nemůže dočkat, až jí bude patnáct, druhá polovina čeká, až se ukáže, že není jejich. Bude... těžké udržet ji stranou toho, co se kolem děje.“

Jako na potvrzení kdosi zabuší na dveře.

„No, možná bude těžké udržet ji vůbec naživu,“ usoudím realistic-ky a jdu otevřít.

* * *

„Jsi v pořádku,“ Desmond podezřívavě nahlíží do místnosti.

„Samozřejmě.“

„Není ti zle?“

Vystrčím ho ven a táhnu za rukáv chodbou. „Nic mi není. Pozorovals cvrkot?“

„Maj strach.“ Reay se k nám přidružil a fouká mi do vlasů.

„A ta stará...“

„Jaká stará?“

„Ta Rabeho píchačka. Vidělas její oči?“

„Antje?“ podívá se Des. Já se nedivím.

„Neviděla, ale na tom nesejde. Co s ní?“

„Ráda by tě viděla bradou vzhůru.“

Mírně se vyděsím, ne proto, že bych se bála Antje, bojím se o Antje. Pokud by v layelských vyvolala pocit, že mě chce ohrozit, přítlučou ji na vrata Institutu zrovna jako kdysi Aivar, blahé paměti. Připadám si jako někdo, kdo drží na řemenech lovecké psy. Pokud řemen praskne...

„Promluvím s Rabem, tohle je jeho starost,“ usoudím. Nechci si představovat jeho řešení situace, ale on pod mou peřinu neleze, a já pod jeho taky koukat nemusím. „Zajdeme k Lani?“

„Neměla bys pít,“ překvapí mě okounějící Suntje, „aby holka nebyla přitroublá.“

„A to mi říkáš ty,“ vyjedu na něj. „Pokud je otcem kdokoli z vás, tak bude mít lásku ke kořalce v krvi.“

U Laně samozřejmě nepiju jako dřív, srkám víno s vodou u stolu, u kterého nikdo jiný sedat nesmí. Mocná žena, polknu doušek a snažím se nevnímat servilní úsměvy. Nejspíš svým ovečkám nevodím o nic víc než Ignácius. O nic víc a taky o nic méně.

„Co si myslíš o Antje?“ nakloní se ke mně Desmond, ale já mlčím. Antje mě Rabe strašil, její pověstí, její kariérou, a měl nejspíš pravdu. Sedávala ve Velké radě, to je pravda, ale jako kývač, jako matrace, a když přišlo na lámání chleba, když bylo co urvat, vybral si Rabe, zcela v souladu s layelskou logikou, jinou, které vládu předal. Smolařka Antje, napadne mě. Léta si u ní Rabe lízal rány, ale zametl s ní zrovna tak jako mí chlapi s Birnou. Možná by jí nakonec v dobré náladě byli ochotní zkrvavenýma rukama pověsit na krk nějakou tu tretku, ale víc ne.

„Ty, Reayi, co by se stalo, kdybych se chtěla stát představenou Layely?“

Desmond sebou škubne, ale Reay se poctivě zamýšlí.

„A nemáš tady svého dost? Aivar ani Rabe neumírají, ne?“

„Jsi na to moc mladá,“ poučí mě Suntje, „do starých psů máš ještě hodně daleko.“

Napiju se z poháru a přemýšlím, kde je ta hranice, proč já jsem jen moc mladá, a Antje... dítě se v břiše pohne a pomůže mi najít odpověď. Nakonec si Rabe poradil jako všichni veteráni tisíců postelí, pomyslím si. Užil si a táhl, povinnosti měl jinde. Nejsem nijak zvlášť hrdá na to, že jsem jedna z povinností.

„Desi, nevíš, jestli měla Antje někdy děti?“

Zavrtí hlavou.

„Spíš ne. Vždycky byla...“

„Píchna,“ dokončí za něj větu Reay.

„I pichny můžou mít děti,“ namítnu, ale pravda je spíš na jejich straně. Antje se vždycky držela a její zamilováčky měly formu. Nejspíš to nestačilo, nemohlo to stačit. Rabe by možná vzal vážně válečnou čarodějkou pod praporci, ale „ženská práce“ na něj dojem nedělá, ani ta v posteli ne. Chmurně přemýšlím o náhodách, které mě ušetřily Antjiny reputace, a už vím, že se s tím nakonec smírím, stejně jako

se smířili Rabe nebo Reay. Možná je naše práce hnusná, ale... všimnu si Rudyarda, který postává u vedlejšího stolu a zřejmě se odhodlává.

„Potřebuješ něco, Rudy,“ obrátím se k němu a snažím se, aby to znělo laskavě.

„Potřebuju,“ přizná nerad. „Kdybys mi mohla věnovat chvíli...“

Suntje s Reayem žertují o Birně, jako by se poznali na plese, a ne při výslechu, a já se v zájmu dobrých vztahů zvednu.

5. KAPITOLA

IRabe se do Donbergu vrací rád. Uvědomil si to hned, jak hodil podomkovi otěže svých koní a ze dveří se vyřítila Rváčka. Ted' objímá Umu, cítí, že hospodyně voní jídlem a možná i kořením, a vyvolává to v něm pocit domova. Čaroděj má hlad, a dokonce i choutky, ale Uma přece jen docela nevyhovuje jeho představě milenky. Zajdu za Antje, pomyslí si líně, když si nabírá z omáčnicku, a v duchu plánuje návštěvu zlatníka. Nechce to od ní zadarmo, nikdy nechtěl, a bylo to tak lepší. No, možná že to tak bylo hlavně jednodušší.

* * *

„Co je, Rudy?“

Všímám si, že je v rozpacích, a větrím další problém. „Děje se něco? Mimochodem, doděláš po Desovi ten návrh rezidentů?“

Poslušně kývne. „Jistě.“

„A dál?“

„Chtěl jsem s tebou mluvit kvůli Birně,“ uhne očima. „Ona... chce odejít z Donbergu. Bojí se, že by mohla potkat layelské. Bojí se, že by Suntje a Reay mohli...“

Povzdechnu si.

„Chápu. Popravdě, můžou, samozřejmě. Nebudou mít žádné zvláštní ohledy, ale taky k ní nechovají zášť. Je to stejné, jako by se s tebou někde porvali, nebo kdybyste někdy stáli na opačných stranách sporu. Je to pryč, klidně by dneska s tebou pili a Birnu...“ snažím se najít vhodná slova, „podívej, jistě by s ní byli ochotní spát, ale těžko by ji znásilnili, a kdyby došlo na nejhorší, je možné, že by jí i pomohli. Pošli ji za mnou.“

„Nebude chtít.“

„Udělej jí dítě.“

Vytřeští na mě oči.

„Jo, udělej jí dítě, je to seveřanka, ocení to a taky přijde na jiné myšlenky. Layelánci tu zůstanou, to přece víš. Nebo chceš něco jiného, dům za Donbergem, třeba? Kolem jsou vesnice, neměl by být problém sehnat statek.“

Rudne. Nejspíš čekal, že se budu zlobit, a mou laskavostí je zaskočený.

„Možná by to pomohlo,“ uvažuje nahlas.

„Ještě ji můžu poslat k druidům,“ napadne mě. „Trochu ji pospraví.“

Rudyard mi políbí ruku, vděčně a pokorně, a z mé pracně budované rovnováhy se ulomí další kus. Jsi stará, řve ve mně něco poděšeně. Stará jako Ignácius, už ti líbají ruce, nikdy už tě nikdo nepovalí do slámy, nikdy. Najednou Birně debilně a bezmocně závidím, tolik, až se bojím, že si toho musí všimnout i Rudy. Usměju se na něj nuceně.

„Všechno má řešení.“

Kývá a já v jeho očích vidím naivní obdiv kloučka. Nejsem žádná matrona, chce se mi rvát, ale místo toho se povzneseně usměju a vrátím se ke stolu.

* * *

Je něco, co mi může přinést úlevu, a to něco právě nastalo. Rabe mě objal, vynadal mi, že jsem hubená a že ze mě táhne hospoda, vynadal Suntjemu, Desmondovi i Reayovi, jediným pohybem ruky umlčel naše námitky a zhroutil se ke krbu.

„Je tu pěkně, děti,“ mručí, a když najdu jeho vědomí, vidím v něm odraz mých splínů. Je to mizérie, ale zdá se, že náš „svazek“ neumíme zrušit. Kde je Rabe, tam je bezpečí, a navíc si s ním nepřipadám stará.

„Co Evald?“ jde Rabe k věci, sotva do sebe nalije další pohár vína.

„Co Viero,“ oplatím mu. „Budu ho potřebovat, lépe řečeno, Reay bude. Jestli má dostat Trevora, je Viero jediný, kdo může poradit.“

„Brečí a kaje se. Ted' ty.“